

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/273/2014
Identifikačné číslo spisu:	7710201274
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7710201274.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa H., bývajúceho v H., zastúpeného Mgr. Vierou Rajzákovou, advokátkou so sídlom v Michalovciach, Námestie osloboditeľov č. 82, proti odporkyniam I/ maloletej J., narodenej XX. XX. XXXX, bývajúcej v H., zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach a 2/ D., bývajúcej v H., o zapretie otcovstva, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 5 C 16/2010, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. septembra 2013 sp. zn. 7 CoP 174/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Michalovce z 26. februára 2013 č.k. 5 C 16/2010-223, ktorým bol ako nedôvodný zamietnutý návrh navrhovateľa na zapretie otcovstva voči odporkyni I/. Potvrdenie prvostupňového rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou stotožňujúc sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, i s jeho odôvodnením. Skúška DNA podľa odvolacieho súdu dostatočne presvedčivo preukázala otcovstvo navrhovateľa, pričom jeho tvrdenia o nesprávnosti jej vykonania nepovažoval za relevantné.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil nesprávnym zistením skutkového stavu veci a nesprávnym právnym posúdením veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože odvolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejedná sa ani o potvrdenie rozsudku, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 O. s. p., aj keď neboli dovolateľom namietané. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

Pokiaľ ide o nedoručenie vyjadrenia odporkyne 2/ k odvolaniu navrhovateľa, podľa názoru dovolacieho súdu (porovnaj aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 186/2013, I. ÚS 498/2011 a IV. ÚS 283/2011, a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 446/2013, 6 Cdo 277/2013, 3 Cdo 129/2011 a 3 Cdo 258/2012), nedoručenie vyjadrenia k opravnému prostriedku nie je porušením zásad spravodlivého súdneho konania, ak súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku (teda ak vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku). V zmysle § 209a ods. 1 O. s. p. platí, že ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete O. s. p., doručí súd prvého stupňa odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov na vyjadrenie k odvolaniu; iná povinnosť mu z týchto ustanovení nevyplýva. Nemá teda povinnosť predložiť účastníkovi konania späťne na zaujatie stanoviska vyjadrenie druhého účastníka konania k opravnému prostriedku.

Súd nie je povinný donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami účastníkov konania - je iba na jeho posúdení, kde je rozumná hranica takúto konfrontáciu ukončiť. Pokiaľ má k dispozícii potrebné argumenty, ako aj pri dodržaní dikcie § 209a O. s. p., pristúpi k rozhodnutiu vo veci samej (porovnaj aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 19/2012). Preto odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie zásady „rovnosti zbraní“ nezakladá bez ďalšieho sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu (porovnaj tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. februára 2012 sp. zn. 1 Cdo 17/2011).

V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že vyjadrenie odporkyne 2/ k odvolaniu navrhovateľa nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Odvolací súd na tomto vyjadrení svoje rozhodnutie nezaložil, keď správnosť rozsudku súdu prvého stupňa odôvodnil správnu aplikáciu relevantných ustanovení príslušných zákonných predpisov. Odvolací i prvostupňový súd dodržali zásadu rovnosti zbraní i ústnosti konania. Postupom odvolacieho súdu preto nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Za vadu spôsobujúcu prípustnosť dovolania ďalej nie je možné považovať to, ako súd hodnotil vykonané dôkazy. Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia jasne uviedol, ktoré dôkazy považoval za rozhodujúce, z akých skutkových záverov vychádzal, prečo považoval právne

posúdenie súdu prvého stupňa za správne a osobitne sa vypořiadal aj s námietkami uvedenými v odvolaní. Prípustnosť dovolania nezakladá ani námietka žalobcu o nevypočutí účastníkov. V zmysle § 120 ods. 1 O. s. p. je totiž vecou súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná.

Na dovolacie dôvody navrhovateľa, spočívajúce v tzv. iných vadách, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a v nesprávnom právnom posúdení veci súdmi nižších stupňov, dovolací súd nemohol prihliadať, pretože uvedené skutočnosti by mohli byť len odôvodnením dovolania v prípade, ak by dovolanie bolo prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie navrhovateľa ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.) bez toho, aby sa mohol zaoberať námietkami týkajúcimi sa hodnotenia vykonaných dôkazov a z neho vyvedených skutkových a právnych záverov.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože ostatným účastníkom v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.